

8

Anca Munteanu, Iuliana Costea, Adrian Jinaru
(coordonatori)

REFLEXII DIN CEALALTĂ PARTE A CUNOAȘTERII

Editura Eurobit
Timișoara, 2010

Prefață

Omenirea se confruntă actualmente cu o criză generalizată. Este un fenomen prezumat de mult și pe deplin explicabil dacă avem în vedere hibernarea spirituală și autoexilul lăuntric, în care ființa umană s-a complăcut de prea multă vreme. În plus, științele de avangardă sunt din ce în ce mai ofensive, așa încât certitudinile noastre epistemice au fost realmente ciuruite. Cât privește vechea paradigmă din cunoaștere, cea newtoniano-carteziană, aceasta este obligată să renunțe la morga ei de superioritate absolută și să-și restrângă sferile de influență sub impactul unor descoperiri revoluționare. Teme cotate ca eretice, de către clasicismul științific, ies în avanscenă, revendicându-și dreptul la legitimitate. Dispare treptat dictatura modelelor standard, iar unii dintre contemporani, cei care au depășit etapa preistorică a vieții lor, au descoperit existența sacralității, de aceea sunt tot mai tentați să caute și dincolo de accesibilul cotidian, dincolo de palpabil, dincolo de orizont.

Volumul de față, prin însuși titlul său: *Reflexii din cealaltă parte a cunoașterii*, propune câteva interogații fertile, care originează din explorarea unui tărâm al misterelor, dar și al esențelor lumii, poate singurul tărâm ce ne permite o laolaltă așezare în lumină.

Coordonatorii

Depresia, o șansă?

Marc-Alain Descamps

Este depresia o pierdere a plăcerii de a acționa sau o criză a identității personale? În orice caz, ea este, fără îndoială, cea mai frecventă cauză a apelului la psihoterapie. Se manifestă printr-o durere morală imensă: depresivul se devalorizează pe el însuși, are o viziune negativă asupra propriei persoane, asupra altora, asupra lumii. Nu are poftă de nimic, nu face nimic, a pierdut interesul pentru tot ceea ce înainte îl motiva. Nu poate să se adapteze la realitate pentru că există ceva ce el nu poate accepta. De fapt, el a pierdut mai degrabă pofta de a acționa decât cea de a trăi, de fapt, cel violent se sinucide, în timp ce depresivul se oprește la jumătatea drumului și nu mai poate face nimic. A avut experiența pierderii (unei iubiri, unui copil, unui loc de muncă, unui acoperiș...).

Depresia este o maladie care nu a fost recunoscută decât recent, înainte era confundată cu lenea, abulia, apatia (*mișcă-te, fă un efort, mișcă-te un pic, yaka*). Dar depresia este, în fapt, o inhibiție integrală și totală: orice proces e stopat, căci nu ne mai atrage nimic. Depresivul s-a cuibărit în suferința sa și se instalează tot mai mult în inerție și destructivitate. Încearcă să își înscrie nulitatea într-un univers vid și lipsit de orice înțeles. Cum există din ce în ce mai multe cazuri de depresie, trebuie să facem bine diferența dintre ele și să îi cunoaștem tipologia.